

IK WEET VEEL NIET. Ik weet niet waarom ik de deur niet dicht heb horen vallen. Waarom ik die stomme deur sowieso niet op slot heb gedaan. Of waarom niet tot me doordrong dat er iets mis was – echt gruwelijk mis – toen ik de matras onder zijn gewicht voelde bewegen. Waarom ik niet schreeuwde toen ik mijn ogen opendeed en hem tussen mijn lakens zag kruipen. Of waarom ik niet heb geprobeerd me tegen hem te verzetten toen ik daar nog de kans voor had.

Ik weet niet hoelang ik daar na afloop heb gelegen, terwijl ik mezelf voorhield: knijp je ogen dicht, probeer het gewoon te vergeten, probéér het. Probeer niet te denken aan alles wat niet goed voelde, aan alles wat misschien nooit meer goed zou voelen. Probeer niet aan de smaak in je mond te denken, aan hoe vochtig plakkerig de lakens zijn, aan de brand die zich door je bovenbenen verspreidt, aan de misselijkmakende pijn – een soort kogel die door je heen knalde en op een of andere manier ergens in je buik vast is komen te zitten. Nee, je mag niet huilen. Want er is namelijk niets om over te huilen. Want het was een droom, meer niet, een boze droom – een nachtmerrie. Niet echt. Niet echt. Niet echt. Dat houd ik mezelf steeds voor: *NietEchtNietEchtNietEcht*. Herhalen, herhalen, herhalen. Als een mantra. Als een gebed.

Ik weet niet of de beelden die door mijn hoofd schieten – een film over iemand anders, ergens anders – ooit echt weg zullen gaan, zich ooit niet meer zullen vertonen, of ze me ooit met rust zullen laten. Ik doe

mijn ogen weer dicht, maar het enige wat ik zie, wat ik voel, wat ik hoor: zijn huid, zijn armen, zijn benen, zijn veel te sterke handen, zijn adem tegen mijn huid, spieren die zich spannen, botten die kraken, een lichaam dat breekt, ik die steeds zwakker word en vervaag. Dat allemaal – meer is er niet.

Ik weet niet hoeveel uren er zijn verstreken voordat ik wakker word van het bekende zondagochtendkabaal – potten en pannen die tegen het fornuis kletteren. Etensgeuren die onder mijn deur door sijpelen – spek, pannenkoeken, de koffie van mijn moeder. Televisiegeluiden – koudefronten en stormsystemen die rond het middaguur langstrekken – het weerbericht van mijn vader. Geluiden van de vaatwasser die draait. Een keffende hond aan de overkant van de straat die waarschijnlijk nergens tegen staat te keffen, zoals gewoonlijk. En dan het bijna niet-waarneembare ritme van een basketbal die tegen het bedauwde asfalt stuitert en het piepende geschuif van voeten in sneakers op de oprit. Onze stomme slaperige buitenwijk, net als elke andere stomme slaperige buitenwijk, wordt een beetje versuft wakker, zonder oog te hebben voor zijn eigen onbeduidendheid, en verlangt collectief naar nog een zaterdag, en heeft geen zin in klusjes, in naar de kerk moeten, in lijstjes die afgewerkt moeten worden en in maandagochtend. Het leven gaat gewoon zoals het gaat, en gaat zoals altijd door. Normaal. En ik kan er met mijn verstand niet bij dat het leven gewoon door zal gaan, of ik nu wakker word of niet. Stuitend normaal.

Ik weet niet, als ik mezelf dwing mijn ogen open te doen, dat de leugens al in gang zijn gezet. Ik probeer te slikken. Maar mijn keel voelt rauw. Alsof ik keelontsteking heb, houd ik mezelf voor. Ik ben vast ziek, meer niet. Ik heb vast koorts. Ik ben aan het ijlen. Ik denk niet helder na. Ik voel aan mijn lippen. Ze prikken. En ik proef bloed op mijn tong.

Maar nee, dat kan niet. Niet echt. Dus kijk ik naar het plafond en denk: als ik dit soort dingen droom, moet ik wel behoorlijk in de knoop zitten. Dit soort afgrijselijke dingen. Over Kevin. Kevin. Want Kevin is de beste vriend van mijn broer – hij is zo ongeveer als een broer voor me. Mijn ouders zijn dol op hem, zoals iedereen dol op hem is, ook ik, en Kevin zou nooit... zou dat nooit doen. Uitgesloten. Maar dan probeer ik mijn benen te bewegen om op te staan. Ze voelen heel beurs – nee, ze voelen kapot. En mijn kaak doet pijn, alsof ik allemaal gaatjes heb.

Ik doe mijn ogen weer dicht. Ik haal diep adem. Ik voel aan mijn lichaam. Geen ondergoed. Ik kom te snel overeind en mijn botten kreunen alsof ik een bejaarde ben. Ik durf niet te kijken. Maar daar ligt het: mijn ondergoed met de dagen van de week erop, in een prop op de grond. Het was de onderbroek van de dinsdag, terwijl het zaterdag was, want ach, dat weet toch niemand. Dat dacht ik toen ik hem gisteren aantrok. En nu weet ik zeker dat het gebeurd is. Het is echt gebeurd. En die pijn midden in mijn lichaam, diep vanbinnen, hervat zijn marteling alsof dit het startsein was. Ik gooi de deken van me af. Op mijn armen, heupen en bovenbenen zitten blauwe plekken in de vorm van een knieschijf. En het bloed – op de lakens, het dekbed, mijn benen.

Terwijl dit een gewone zondag had moeten zijn.

Ik had moeten opstaan, me aankleden, en met ons gezin moeten gaan ontbijten. Na het ontbijt had ik meteen naar mijn kamer moeten gaan en het huiswerk moeten afmaken dat ik vrijdagavond niet af had gekregen, waarbij ik beslist extra mijn best op geometrie had gedaan. Ik had dat nieuwe nummer moeten oefenen dat we met de band net hebben geleerd, ik had mijn beste vriendin, Mara, moeten bellen, en misschien straks naar haar toe moeten gaan, en ik zou tientallen andere stomme, betekenisloze dingen moeten doen.

Maar als ik in bed vol ongeloof naar mijn bevuilde huid zit te kijken en ik mijn trillende hand tegen mijn mond druk, weet ik dat dat vandaag allemaal niet gaat gebeuren.

Er wordt twee keer op mijn deur geklopt. Ik spring op.

‘Edy, ben je wakker?’ roept mijn moeder. Ik doe mijn mond open, maar het voelt alsof iemand zoutzuur in mijn keel heeft gegoten en ik misschien nooit meer zal kunnen spreken. Klop, klop, klop: ‘Eden, we gaan ontbijten!’ Ik trek mijn nachthemd snel zo ver mogelijk omlaag, maar daar zit ook bloed op.

‘Mam?’ roep ik eindelijk terug – mijn stem klinkt krasserig en akelig.

Ze doet de deur op een kier open. Als ze naar binnen kijkt, gaan haar ogen onmiddellijk naar het bloed. ‘O god,’ fluistert ze, en ze glipt naar binnen en doet de deur snel achter zich dicht.

‘Mam, ik...’ Maar hoe moet ik die woorden uitspreken, de ergste woorden die er zijn, de woorden waarvan ik weet dat ik ze nu moet zeggen?

‘O, Edy.’ Ze zucht en draait haar hoofd met een verdrietige glimlach naar me toe. ‘Het is niet erg.’

‘Hoe...’ begin ik. Hoe kan dit niet erg zijn? In welke wereld is dit niet erg?

‘Dat gebeurt soms als je het niet verwacht.’ Ze loopt snel mijn kamer door, ruimt op, legt me uit hoe het zit met de menstruatiecyclus en dat je de dagen moet tellen, maar kijkt me daarbij amper aan. ‘Dat heeft iedereen weleens. Daarom heb ik tegen je gezegd dat je het goed moet bijhouden. Dan heb je dit soort... verrassingen niet. Dan ben je... voorbereid.’

Dat is dit volgens haar dus.

Kijk, ik heb genoeg films gezien om te weten dat je het moet vertellen. Je moet het gewoon vertellen. ‘Maar...’

‘Ga even lekker onder de douche, lieverd,’ onderbreekt ze me. ‘Dan ruim ik deze... eh...’ begint ze, terwijl ze met haar arm in een brede boog over mijn bed heen zwaait, op zoek naar het juiste woord. ‘... deze troep op.’

Deze troep. O god, het is nu of nooit. Nu of nooit. Nu. ‘Mam...’ probeer ik weer.

‘Je hoeft je niet te schamen,’ zegt ze lachend. ‘Het is echt niet erg. Heus.’ Ze gaat voor me staan, waarbij ze er langer uitziet dan ooit tevoren, geeft me mijn badjas aan en ziet duidelijk niet dat mijn DINSDAG-onderbroek in een prop voor haar op de grond ligt.

‘Mam, Kevin...’ begin ik, maar als ik zijn naam in de mond neem, wil ik overgeven.

‘Maak je maar geen zorgen, Edy. Hij is buiten met je broer. Ze zijn aan het basketballen. En je vader zit voor de tv, zoals gewoonlijk. Niemand ziet je. Ga nou maar. Trek dit aan.’

Ik kijk naar haar op en voel me heel klein. En Kevins stem raast als een tornado door mijn hoofd. ‘Niemand gelooft je. Dat weet je. Niemand. Nooit,’ fluistert hij, en ik voel zijn adem in mijn gezicht.

Dan schudt mijn moeder met de badjas naar me, en biedt me een leugen aan die ik niet eens zelf heb hoeven bedenken. Ze krijgt al zo’n blik in haar ogen – de ongeduldige, de blik van ‘het is kerst en hier heb ik nu even geen tijd voor’. Het was duidelijk de bedoeling dat ik voortmaakte, zodat zij de troep hier verder kon opruimen. Niemand zou me zien – dat wist hij. Hij kwam lang genoeg bij ons over de vloer om te weten hoe het hier werkte.

Ik probeer op te staan zonder de indruk te wekken dat alles kapot is. Ik schop de DINSDAG-onderbroek onder het bed, zodat ze die niet vindt. En dan denk ik erover na. Ik pak mijn badjas aan. Ik neem de leugen

aan. En als ik omkijk naar mijn moeder, die de bevuilde lakens – het bewijsmateriaal – in haar armen pakt, weet ik op een of andere manier dat als het niet nu is, het nooit moet zijn. Want hij had gelijk: niemand zou me ooit geloven. Natuurlijk niet. Nooit.

IN DE BADKAMER TREK IK voorzichtig mijn nachthemd uit en houd het op een armlengte van me af terwijl ik er een prop van maak en het in de prullenbak onder de wastafel stop. Ik schuif mijn bril hoger op mijn neus en bekijk mezelf eens wat beter. Op mijn hals zitten een paar vage plekje in de vorm van zijn vingers. Maar ze stellen eigenlijk niet veel voor vergeleken met de plekken op mijn lichaam. Op mijn gezicht zitten geen blauwe plekken. Alleen het vijf centimeter lange litteken boven mijn linkeroog, van het fietsongeluk van twee zomers geleden. Mijn haar zit iets rampzaliger dan normaal, maar eigenlijk zie ik er hetzelfde uit – het kan ermee door.

Tegen de tijd dat ik onder de douche vandaan kom – nog steeds vies, nadat ik mijn huid bijna kapot heb geschrobd, omdat ik dacht dat ik de blauwe plekken er misschien af kon wassen – is hij er. Hij zit aan mijn keukentafel in mijn eetkamer, met mijn broer, mijn vader, mijn moeder, drinkt jus d'orange uit mijn glas – zijn mond aan een glas waar ik ook ooit uit moet drinken. Aan een vork die binnenkort niet meer van alle andere vorken te onderscheiden valt. Zijn vingerafdrukken zitten niet alleen op elk stukje van mijn lichaam, maar alles is ermee bedekt: dit huis, mijn leven, de wereld, besmet met hem.

Caelin doet zijn hoofd omhoog en knijpt zijn ogen iets samen als ik behoedzaam naar de eetkamer toe loop. Hij ziet het. Ik wist dat hij het meteen zou zien. Als iemand het zou merken – als ik op iemand zou

kunnen rekenen – dan is het mijn grote broer wel. ‘Oké, je doet nu heel vreemd en intens,’ zegt hij. Hij merkt het meteen, omdat hij me altijd al beter kende dan ik mezelf.

Dus blijf ik daar staan wachten tot hij er iets aan doet. Tot hij zijn vork neerlegt, opstaat en me apart neemt, me aan mijn arm meeneemt naar de achtertuin, en dan vraagt wat er met me is, zegt dat ik moet vertellen wat er is gebeurd. Dan zou ik hem vertellen wat Kevin met me heeft gedaan en dan zou hij van die grote-broer-woorden tegen me zeggen, zo van: ‘Maak je maar geen zorgen, Edy, ik regel dit wel.’ Zoals hij altijd deed als iemand me pestte. En dan zou hij naar binnen rennen en Kevin met zijn eigen botermes doodsteken.

Maar dat gebeurt dus niet.

Wat er wel gebeurt, is dat hij gewoon blijft zitten. En naar me kijkt. Dan verwringt zijn mond zich tot een van die grijnslachjes van hem – onze grijns bij een inside joke – en wacht hij tot ik erop reageer, tot ik hem een teken geef of gewoon begin te lachen, bijvoorbeeld omdat ik stiekem onze ouders belachelijk probeer te maken. Hij wacht tot het komt. Maar het komt niet. Dus haalt hij alleen maar zijn schouders op, kijkt weer naar zijn bord en snijdt een groot stuk van zijn pannenkoek af. Terwijl ik er zo als aan de grond genageld in de gang bij sta, komt de kogel nog iets dieper in mijn maag klem te zitten.

‘Sorry hoor, maar waar kijk je naar?’ mompelt hij met zijn mond vol pannenkoek, op die bekende broederlijke toon van ‘je bent de stomste persoon die er op twee benen rondloopt’, die hij in de loop der jaren tot in de puntjes heeft geperfectioneerd.

Ondertussen kijkt Kevin niet eens op. Geen dreigende blikken. Geen waarschuwende gebaren, niets. Alsof er niets is gebeurd. Dezelfde koele onverschilligheid waarmee hij mij altijd heeft bejegend. Alsof ik nog

steeds Caelins sukkelige kleine zusje ben met onmogelijk haar en sproeten, een onbenul uit het eerste jaar die in het orkest speelt, die ze op sleeptouw moeten nemen, met klarinetkoffer en al. Maar dat meisje ben ik niet meer. Ik wil haar niet eens meer zijn. Dat meisje was vreselijk naïef en dom – zo'n meisje dat dit met zichzelf zou kunnen laten gebeuren.

‘Kom, Minnie,’ zegt mijn vader, die me met mijn koosnaam aanspreekt. Minnie, van Minnie Mouse, omdat ik altijd zo stil was. Hij gebaart naar het eten op tafel. ‘Ga zitten. Anders wordt alles koud.’

Als ik voor hen sta – hun Mouse-meisje – terwijl mijn scheve bril over mijn neus omlaagglijdt, uitgekleeft voor acht kritische ogen die wachten tot ik mijn rol ga spelen, dringt eindelijk tot me door waar het allemaal eigenlijk om ging. De afgelopen veertien jaar waren een generale repetitie geweest, een voorbereiding op het inzicht dat ik nu echt mijn mond moet houden. En Kevin had het gezegd, terwijl zijn lippen de mijne bijna raakten en hij de woorden fluisterde: ‘Jij gaat je mond hierover houden.’ Vannacht was dat een opdracht, een bevel, maar vandaag is het gewoon de waarheid.

Ik schuif mijn bril omhoog. En met een misselijk gevoel in mijn maag – iets wat op podiumvrees lijkt – kom ik langzaam, behoedzaam in beweging. Ik probeer te doen alsof niet elk deel van mijn lichaam, van binnen en vanbuiten, klopt en bonst. Ik ga op de stoel naast Kevin zitten, zoals ik bij talloze gezinsmaaltijden heb gedaan. Omdat we hem als gezinslid beschouwden. Mijn moeder heeft het heel vaak gezegd, keer op keer. Hij was altijd welkom. Altijd.